

Multikulturalizmus – klady a zápory I.

Paul Weston

4. septembra 2019 ✚ **Politika**

Až donedávna britskí politici a novinári do neba vychvaľovali klady multikultúrnej spoločnosti. Hovorili nám, aké je to obohatenie a ako máme oslavovať našu životom pulzujúcu spoločnosť, o ktorú sme doteraz boli ochudobnení v rasovo fádnom a homogénnom Západe. Napriek týmto výlevom chvál, hraničiacich s mesianizmom, som ešte od nich nepočul vecnú analýzu konkrétnych kladných stránok multikulturalizmu. Stačila by aspoň jedna takáto analýza, ale nadšenci multikulturalizmu radšej dávajú prednosť všeobecným chválam, než by mali ísť do konkrétností. Ide však iba o slová bez významu.

Po bombových útokoch v júli 2005 na londýnsky dopravný systém, sa priam zázračne do popredia dostali dva osamelé hlasy, ktoré jemne naznačovali, že multikulturalizmus, vo forme v akej je hlásaný vo Veľkej Británii, viac rozdeľuje než spája. Našťastie tieto hlasy patrili nebielym prisťahovalcom a preto im bolo popriate sluchu a boli aj zverejnené bez toho, aby boli prekričané a obvinené z rasizmu. **Trevor Philips**, guajanský predseda Komisie pre rasovú rovnosť tvrdil, že smerujeme k segregácii, zatiaľ čo **Dr. John Sentamu**, ugandský arcibiskup Yorku, vystríhal domorodých Britov pred nebezpečenstvom, že prídu o svoju kultúru.

Po tomto zjavnom zlomení tabu Británia teraz “intenzívne diskutuje” o kladoch a záporoch multikulturalizmu — s osobitným zreteľom na islam. Podľa všeobecného a vôbec neprekvapujúceho konsenzu ideológia multikulturalizmu podnecujúca pestovanie separátnej moslimskej identity nesie vinu za odcudzenie sa britskej islamskej mládeže.

Ak máme naozaj viesť intenzívnu diskusiu o multikulturalizme, potom ju musíme viesť bez príkras. Skrývať sa za múr dobre mienených slov má minimálny efekt, keď naše životy sú vystavené hrozbe, kedykoľvek nastupujeme na autobus či na vlak. Voči multikulturalizmu je mnoho kritiky, avšak ešte aj teraz týmto negatívam nie je dovolené, aby uzreli svetlo sveta. Tieto kritiky sú reálne slová o reálnych účinkoch a ako také prehrešujú sa voči idealistickému a nerealistickému svetonázoru, ktorý vyznávajú naše liberálne elity.

Prvým bodom, na ktorý sa pozrieme, je, čo multikulturalizmus v skutočnosti znamená? Je to slovo takého tupého zovšeobecnenia, že človek musí prísť k presvedčeniu, že je to iba kamufláž nejakého skrytého programu. Je to taktiež slovo, ktoré ešte pred niekoľkými desaťročiami bolo neznáme a do popredia sa dostalo až súčasne so vzostupom politickej moci liberálne naklonenej generácie narodenej po druhej svetovej vojne.

Multikulturalizmus je definovaný tak, že všetky rasy a kultúry sú si rovné a že prisťahovalectvo je preto pre nás kultúrnym a ekonomickým obohatením a že v atmosfére vzájomnej tolerance a rešpektu rozličné rasy a náboženstvá sa budú navzájom obohacovať, keď sa na tom istom území budú premiešavať. Toto je prevažujúca a všeobecne akceptovaná definícia na celom Západe.

Toto však nie je spôsob, akým je multikulturalizmus vyučovaný na našich školách, ani ako je hlásaný v našich médiách. Do bielych detí je vštepované, že Západná civilizácia je vinná za historickú a do dnešného dňa vládnuce nerovnosť a útlak — stručne povedané učia sa, že sa majú hanbiť za svoju rasu a kultúru. Na druhej strane deti prisťahovalcov sú povzbudzované, aby boli hrdé na svoju rasu a kultúru a aby sa cítili obeťou väčšinovej bielej spoločnosti, v ktorej žijú. Táto verzia multikulturalizmu je im bitá do hláv s takmer náboženskou intenzitou napriek tomu, že je to skôr návod na balkanizáciu a vzbudzovanie nenávisti než na asimiláciu.

Multikulturalizmus nie je nejaký typ pevnej entity, ale ustavične sa vyvíja a znamená rôzne veci pre rôznych ľudí. Napríklad pre kultúrnych revolucionárov šesťdesiatych rokov 20. storočia a pre ich ideologických potomkov je multikulturalizmus jednoducho palicou, ktorou bijú Západnú civilizáciu.

Biela robotnícka trieda sa stala priveľmi zámožná na to, aby ju bolo možné používať ako politických pešiakov; preto bolo potrebné importovať novú, „utlačanú“ revolučnú mocenskú základňu. Nie je náhoda, že bieli aktivisti multikulturalizmu sú politicky tvrdou ľavicou a že sú to oni, ktorí zámerne rozdeľujú krajiny Západu pozdĺž importovaných rasových a náboženských deliacich mylných čiar. Pre naivného bieleho liberála multikulturalizmus znamená happy-clappyutopický svet bez hraníc, kde všetky hranice a všetky náboženstvá žijú spolu vo vzájomnom mieri a harmónii. To, že toto je v rozpore s historickým precedensom, so súčasnou realitou a zákonom prírody, pramálo zaujíma jeho zástancov, čím odhaľujú svoju udivujúcu nevzdelenosť alebo zanovitú ignoranciu.

Prisťahovalci z tretieho sveta vnímajú sebabičujúcu ideológiu multikulturalizmu ako znak slabosti, neobvyklý vo vláдах materinských krajín. Nielenže sú vítaní a finančne dotovaní, ale sú aj povzbudzovaní, aby si uchovali svoju identitu a kultúru a zákonmi sú im udeľované privilégia, na ktoré domáci bieli nemajú nárok. Preto je to ideológia, ktorú je možné použiť na presadzovanie záujmov ich vlastnej etnickej skupiny, na úkor záujmov miestnych domácností. Môžem iba predpokladať, že v súkromí medzi sebou vyjadrujú svoju nevieru a úžas nad tým, že nejaká rasa či kultúra sa môže až tak pokoriť pred agresorom takým groteskným a zženšteným spôsobom.

Pre bieleho domorodca, ktorý si chce zachovať svoju historickú domovinu, tradíciu a kultúru, má multikulturalizmus oveľa znepokojujúcejší aspekt. Demografi predpovedajú, že v našich vlastných krajinách sa staneme menšinou ešte pred rokom 2050. To znamená, že sme územne vyvlastňovaní, že každý rok prenechávame čoraz viac a viac územia príšielcom.

Keď jedna rasa vpadne na územie druhej rasy, robí to preto, aby získala územie a vnútila svoju vlastnú kultúru. Naopak, napadnutá skupina vzdoruje s cieľom zachovať svoju rasu, svoje územie a svoju kultúru. A to nie preto, žeby bola rasistická a nemala v láske farbu kože invázora. Alebo aspoň historicky takto to

bolo v minulosti. Ľudia na dnešnom Západe prenechávajú čoraz viac územia, vzdávajú sa tradície a kultúry a robia to s výhľadom, že z evolučného hľadiska zanedlho budú minoritou, zatiaľ čo prišielci ani nezakrývajú svoje úmysly vo svojom vyhlasovaní nadradenosti ich islamskej monokultúry.

Odpor sa nazýva rasizmom, aj keď nikto nebol nazvaný rasistom v roku 1939, keď sme išli do vojny s inou rasou a kultúrou, ktorá chcela vstúpiť do našej vlasti, zvrhnúť našu zvolenú vládu, pozabíjať Židov, homosexuálov a z ostatných urobiť občanov druhej kategórie.

Multikulturalizmus z pohľadu konzervatívnej prizmy rasovej reality – skôr než liberálna prizma multirasovej a multináboženskej utópie – môže viesť iba k jednému logickému záveru: ***Západné krajiny sa nachádzajú v procese invázie, ktorej nekladú nijaký odpor a úplne sa jej poddali.***

Multikulturalizmus, ako je dnes praktizovaný na Západe, je ideológiou teritoriálnej a politickej agresie anti-Západných invázorov a submisívna ideológia štátom sankcionovanej pacifikácie bielych obyvateľov Európy.

Demokratické spoločnosti vyžadujú rovnováhu, ak majú ostať demokratické. Multikultúrne spoločnosti majú svoje nedostatky — ako je nižšie uvedené — a ak nemáme pomaly upadnúť do diktatúry alebo občianskej vojny, potom nasledujúce negatívne body musia byť nejakým spôsobom vyvážené pozitívami multirasových a multináboženských spoločností.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/multikulturalizmus-klady-a-zapory-i/>